

Het haantje van de toren

„Waarom staat er toch juist een haan op de kerktorens?” hoorde ik eens een jongen aan onze oude koster vragen.

De koster schoof zijn kalotje wat rechter, pafte een wollige sliert uit zijn lange pijp en zei: „Beste jongen, als het een hen was, zouden alle kosteres iedere dag alle trappen op en af moeten klimmen, om de eieren te halen. Dat is immers geen doen”.

Dat klinkt wel heel leuk en eenvoudig, maar een antwoord is het toch eigenlijk niet.

En het is ook heel lastig om op die vraag een antwoord te geven, want er zijn wel drie antwoorden en niemand weet, welke het juiste is.

Sommige geleerden zeggen, dat het haantje het zinnebeeld is van Petrus' berouw, nadat hij Christus verloochend had.

Het kruis, dat onder de haan oprijst, zou ons aan Christus' dood en de bal, die kruis en haan meestal steunt, op de val van de mens in het Paradijs, door de appel, die Eva plukte.

„Waakt (de haan) en bidt (het kruis), opdat gij niet in verzoeking (de appel) komt”.

De tweede uitlegging is heel anders:

De haan, de weerprofeet, die wakker is vóór mens en dier, kondigt eeuwen lang kraaiend de dageraad aan en heeft duizenden jaren reeds, voor bijzonder waakzaam gegolden.

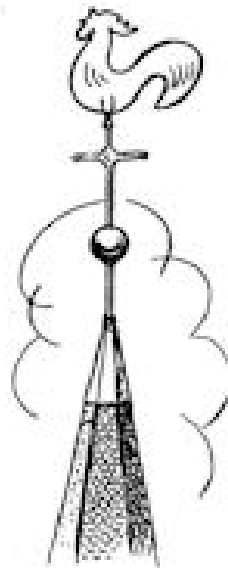
Daarom plaatste men hem op de hoge torens, waarvan hij een goed uitzicht had. Kruis en appel zijn eenvoudig zinnebeelden van de geestelijke en wereldlijke macht.

En ook de derde verklaring is weer geheel verschillend van de beide vorigen. De haan zou afkomstig zijn van de Galliërs (Fransen), die op al hun nieuwgebouwde tempels een gallus (haan) plaatsten, als blijkt, dat zij de stichters van die kerk waren.

Je kunt hier zelf de beste verklaring uitzoeken.

Hoe 't ook zij... we mogen de haan al makkelijk vinden, omdat hij ons voortdurend de windrichting vertelt, zijn „met alle winden meedraaien” heeft in de volksmond toch een ongunstige betekenis gekregen.

(Uit: Nederlandse Volkskunde.)

5. Paarden, die de haver verdienen, niet ver van de stam.

6. Het zijn niet allen koks, die de bel aanbinden.

7. Als de wijn is in de man, likt de kat de kandeleer.

8. Wie zal de kat lange messen dragen.

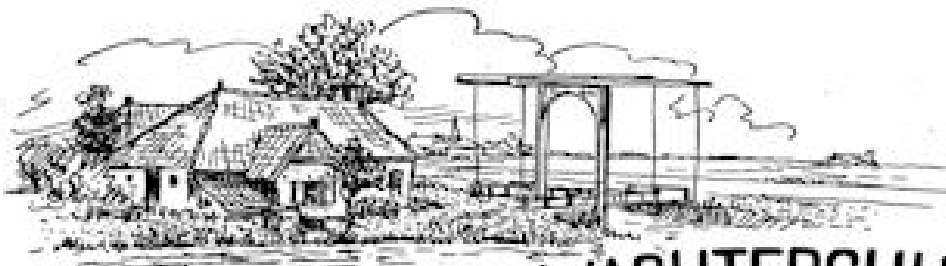
9. Na regen volgen er meer.

10. Hoge bomen staan aan wal.

11. De appel valt, krijgen ze niet

12. Ter wille van de smeer, is de wijsheid in de kan.

13. Wie aan de weg timmert heeft goud in de mond.

J.F. STULP: HET BRUGWACHERSHUISJE *Van Larum*

KORTE INHOUD:

Ruurd Dijkema is een wees. Hij komt bij zijn grootvader, de brugwachter van Larum. Grootvader is een strenge man. Ruurd wil graag naar de H.B.S. Op school wordt hij geplaatst in de opleidingsklas. Met zijn klasgenooten gaat hij naar de boerderij van Dirk v. d. Vaart. De club maakt plannen voor een uitstapje. Ruurd moet daarvoor een rijkdaalder afnemen van zijn 25 gulden, welke tante hem toestopte. Terwijl hij kranten bezorgt vindt hij aan de kant van de weg een dronken veekoopman. Men verdenkt Ruurd ervan geld uit diens portefeuille te hebben gestolen. Met de zoon van de nieuwe Opperwachtermeester sluit Ruurd vriendschap.

Zich bukkend door 't lage deurtje sluipt Ruurd het kajuitje binnen en Freek laat ook niet op zich wachten. Er is hier een trapje naar beneden en als ze voorzichtig een paar treden zijn afgedaald, staan ze in een soort keukentje. Veel licht is er niet, maar aan de wand ontdekken ze toch een paar pannen en hier, op 't aanrecht staat een petroleum-stel. Op de tast af gaan ze wat verder naar binnen en dan trekt Freek een tweede deur open.

„Ga mee, jo!” fluistert hij opgewonden en zelf gaat hij alvast vooruit. Ze vinden het haast griezelig, deze ontdekkingslocht in het verlaten schip, maar toch ook zo heerlijk geheimzinnig. Kijk, het vertrek waar ze nu staan is wat groter; zeker de woonkamer van de boot. 't Is hier niet zó donker, omdat van één der ramen het luik een beetje scheef hangt. Door de kier, die zodoende vrij komt, valt een flinke straal licht naar binnen.

Nieuwsgierig kijken de indringers rond. Op de vloer ligt een dikke mat en midden daarop staat de tafel. Dan is er een kachelkje, waarvan de pijp door 't dak steekt en in de hoeken staan een paar aardige stoeltjes.

„Ze zitten best, jo”, constateert

Freek, die er eens lekker bij is gaan zitten, „maar die kachel is koud. Haal eens wat houtjes, dan zet ik een kopje thee voor je!”

Overmoedig gooit Ruurd 't kacheldeurtje open, maar dan schrikt hij en kijkt een beetje bang om zich heen.

„Je jukt het”, zegt hij, veel zachter dan zopas, „die kachel is niet koud; kijk maar, er zit vuur in”.

„Hè?” ... springt Freek overeind,

„dat kan niet jo!” ... Maar 't is tóch zo! Even staan ze beide te kijken naar de gloeiende stukjes anthraciet, dan wipt Ruurd het deurtje dicht en kijkt naar de uitgang. Er zijn hier, niet lang geleden, mensen geweest, dat is zeker. En dat ze elk